NORAKSTS

ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

Lieta Nr.A42770808
AA43-0298-13/14

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2013.gada 20.februārī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente L.Vīnkalna, tiesneses Dz.Amerika un I.Meldere,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA „*/Nosaukums/*" pieteikumu par Vides ministrijas 2008.gada 30.oktobra lēmuma Nr.1 grozīšanu daļā un labvēlīga administratīvā akta izdošanu, sakarā ar SIA „*/Nosaukums/*" apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 22.jūlija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Vides ministrijas (ar 2011.gada 1.janvāri mainīts nosaukums Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija (turpmāk – VARAM vai atbildētāja) 2008.gada 30.oktobra lēmumu Nr.1 (turpmāk – Lēmums), pamatojoties uz likuma „Par piesārņojumu" $32.^{2}$panta pirmo daļu, piešķirtas siltumnīcefekta gāzu emisijas kvotas operatoriem laika posmam no 2008. līdz 2012.gadam. Minētajā laika periodā SIA „*/Nosaukums/*" (turpmāk – pieteicēja) kopā piešķirtas 2460 kvotas, t.i., 492 emisijas kvotas katram perioda gadam.

[2] 2008.gada 8.decembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicējas pieteikums par Lēmuma grozīšanu daļā un labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Pieteikums pamatots šādi.

[2.1] Lēmums tā apstrīdētajā daļā liedz pieteicējai saņemt emisijas kvotas tai pamatoti nepieciešamajā daudzumā. Līdz ar to nav ievērots likuma „Par piesārņojumu" $32.^{1}$panta trešās daļas 2. un 4.punktā noteiktais, proti, atbildētājai, pieņemot lēmumu par emisijas kvotu piešķiršanu attiecīgajam operatoram, ir jāievēro nepieciešamības princips (noteikums, ka, piešķirot

emisijas kvotas, ir jāņem vērā iekārtai nepieciešamais emisijas kvotu daudzums).

[2.2] Aprēķinot pieteicējai piešķiramo emisijas kvotu skaitu, atbildētāja nepamatoti balstījusies tikai uz 2006.gada pieteicējas iekārtu verificētajiem emisiju datiem. Atbildētājai bija jāņem vērā apstāklis, ka pieteicējai 2006.gadā vēl nebija iespējams darbināt iekārtas ar plānoto jaudu tieši atbildētājas prettiesiskas darbības dēļ. Proti, atbildētāja emisijas kvotas 2005. – 2007.gadam pieteicējai piešķīra, pārkāpjot normatīvajos aktos noteiktos termiņus. Ņemot vērā, ka pieteicējai vēl līdz 2006.gada februārim nebija zināms tai piešķirtais emisijas kvotu skaits, tā bija spiesta rēķināties ar to, ka gadījumā, ja pieteicēja attiecīgajā gadā pārsniegs tai piešķirto emisijas kvotu daudzumu, pieteicējai būs jāmaksā ievērojama soda nauda un vienlaikus palielināsies maksājamā dabas resursu nodokļa lielums, vai arī tai būs jāiepērk ievērojams kvotu skaits tirgū.

[2.3] Atbildētājai emisiju kvotu aprēķinam bija jāizmanto plānotie operatora iekārtu darbības rādītāji 2008. – 2012.gadam vai vismaz par bāzes gadu jāizmanto pieteicējas 2007.gada iekārtu darbības rādītāji.

[3.2] Nav pamatots pieteicējas apgalvojums, ka atbildētāja, aprēķinot pieteicējai nepieciešamo emisijas kvotu skaitu, ir nepamatoti balstījusies uz 2006.gada pieteicējas iekārtas verificētajiem emisiju datiem. Saskaņā ar Emisijas kvotu sadales plāna 2008. – 2012.gadam (turpmāk – Emisijas kvotu sadales plāns) 2.1.2.nodaļu emisijas kvotu sadale esošām iekārtām balstīta uz bāzes gada datiem (Eiropas Savienības emisijas kvotu tirdzniecības sistēmas dalībnieku vidēji aritmētiskās 2005.–2006.gada verificētās emisijas). Tā kā pieteicējas iekārta dalību sistēmā uzsākusi pēc 2005.gada 1.janvāra, par bāzes gada datiem tiek izmantoti pieteicējas iekārtas 2006.gada verificētie emisiju dati (615 verificētās emisijas kvotas).

[3.3] Lai gan sabiedrībai, īpaši iekārtu operatoriem, bija pieejama pietiekama informācija par tās līdzdalības iespējām, pieteicēja „Koncepcijas par rīcības variantiem emisijas kvotu sadalei 2008. – 2012.gada periodā" (turpmāk – koncepcija) projekta tapšanas gaitā neizmantoja iespējas sabiedriskās apspriešanas ceļā ietekmēt koncepcijas un attiecīgi Emisijas kvotu sadales plāna saturu.

[3.4] Aprēķinot pieteicējai nepieciešamo emisijas kvotu skaitu, atbildētājai nebija pamata pieteicējas iekārtai piemērot kādu īpašu, no citām iekārtām atšķirīgu bāzes gadu.

[3.5] Piešķirot pieteicējai emisijas kvotas, ievērots nepieciešamības princips. Proti, konkrētai iekārtai emisijas kvotas piešķir ne vairāk, kā tai nepieciešams. Tomēr minētais ierobežojums nenozīmē, ka attiecīgajai iekārtai piešķirtais emisijas kvotu skaits nedrīkst būt mazāks par tai vēlamo kvotu skaitu.

[3.6] Nav pamatots pieteicējas apgalvojums, ka tai 2006.gadā nebija iespējams darbināt iekārtu ar plānoto jaudu atbildētājas prettiesiskās darbības dēļ, kā arī nav pamatots pieteicējas apsvērums, ka, piešķirot emisijas kvotas 2008. – 2012.gada periodam, ir pārkāpts vienlīdzības princips vai pieļauts normatīvajiem aktiem neatbilstošs valsts atbalsts, jo emisijas kvotas visiem

operatoriem piešķirtas saskaņā ar tiesību aktos noteikto kārtību, nodrošinot sabiedrības līdzdalības iespējas.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 22.jūlija spriedumu pieteikums noraidīts. Spriedums pamatots šādi.

[4.1] Lietā izšķirams procesa dalībnieku strīds par to, vai atbildētājas lēmums par emisijas kvotu piešķiršanu pieteicējai 2008. – 2012.gadam ir tiesisks un vai atbildētājai uzdodams grozīt Lēmumu daļā, kas attiecas uz pieteicēju. Pieteicēja uzskata, lēmums ir prettiesisks, jo tajā, kā bāzes gada datus nepamatoti izmantojot 2006.gada datus, pārkāpts emisijas kvotu sadalē ievērojamais nepieciešamības princips. Pieteicējas ieskatā atbildētājai bija jāņem vērā arī 2007.gada dati vai arī jāņem vērā pieteicējas prognozētie emisijas dati. Tāpat pieteicēja norādījusi, ka pārkāpts ir atšķirīgas attieksmes aizlieguma princips, jo citiem operatoriem emisijas kvotas piešķirtas, ņemot vērā vidējos bāzes gadu datus, bet nav ņemts vērā, ka pieteicēja 2006.gadā nevarēja darbināt iekārtas ar plānoto jaudu atbildētājas prettiesiskas darbības dēļ emisijas kvotu piešķiršanas procesā iepriekšējam periodam (2005. – 2007.gadam).

[4.2] Lietas izskatīšanas ietvaros tiesa konstatējusi turpmāko.

[4.2.1] Emisijas kvota ir pieļāvums emitēt noteiktā laika posmā vienu tonnu oglekļa dioksīda vai noteiktu daudzumu citas siltumnīcefekta gāzes, izteiktu oglekļa dioksīda ekvivalentos, ņemot vērā attiecīgās siltumnīcefekta gāzes globālās sasilšanas potenciālu (likuma „Par piesārņojumu" 1.panta 31.punkts). Katrai Eiropas Savienības dalībvalstij ir piešķirts noteikts emisijas kvotu daudzums, kuru tā sadala operatoriem, kuru iekārtu darbība ir saistīta ar siltumnīcas efekta gāzu emitēšanu.

[4.2.2] Emisijas kvotu sadales un tirdzniecības sistēma ir viens no līdzekļiem, ko Eiropas Savienība ir izveidojusi, lai tiktu sasniegts ANO 1992.gada 9.maija Vispārējās konvencijas par klimata pārmaiņām Kioto protokolā izvirzītais mērķis – globālo sasilšanu (siltumnīcas efektu) izraisošo gāzu emisijas samazināšana.

Proti, Vispārējās konvencijas par klimata pārmaiņām Kioto protokols paredz, ka laikā no 2008. līdz 2012.gadam visām Konvencijas dalībvalstīm jāsamazina siltumnīcas efektu izraisošo gāzu izmeši. Kioto protokolu ir apstiprinājusi gan Eiropas Savienība (ar Padomes 2002.gada 25.aprīļa lēmumu Nr.2002/358/EK, apņemoties nodrošināt no Kioto protokola izrietošo saistību kopīgu izpildi), gan arī Latvija individuāli (ar Saeimas 2002.gada 30.maija likumu „Par Apvienoto Nāciju Organizācijas Vispārējās konvencijas par klimata pārmaiņām Kioto protokolu").

[4.2.3] Emisijas kvotu sadales un tirdzniecības sistēma Kioto protokola mērķu sasniegšanai ieviesta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003.gada 13.oktobra direktīvu 2003/87/EK (turpmāk – direktīva 2003/87/EK). Direktīvas 2003/87/EK 1.pantā norādīts direktīvas mērķis, proti, šajā pantā noteikts, ka ar šo direktīvu izveido sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā [..], lai veicinātu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju samazināšanos rentablā un ekonomiski efektīvā veidā.

No minētās direktīvas izriet, ka emisijas kvotu piešķiršana konkrētiem operatoriem var notikt divos dažādos procesos – vispārējā kārtībā, kas attiecas uz jau darbojošās operatoru iekārtām, un kārtībā, kādā emisijas kvotas tiek piešķirtas jaunajām iekārtām (*sal. sk.: Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta (turpmāk – Senāts) 2011.gada 5.jūlija sprieduma lietā Nr.SKA-43-2011 9.punktu*).

[4.2.4] Procesa dalībnieku starpā nav strīda par to, ka konkrētajā lietā attiecībā uz emisijas kvotu piešķiršanu pieteicējai laika posmam 2008.-2012.gads ir piemērojama vispārējā uz enerģētikas iekārtām attiecināmā kārtība, nevis operatoriem ar jaunām iekārtām paredzētā kārtība, jo laikā, kad tika izstrādāts emisijas kvotu sadales plāns 2008.-2012.gadam, pieteicējas siltumnīcefekta gāzu emitējošā iekārta jau darbojās.

[4.2.5] No direktīvas 2003/87/EK izriet šāda emisijas kvotu sadales vispārējā kārtība (*sk. Senāta 2011.gada 5.jūlija sprieduma lietā Nr.SKA-43-2011 9.punktu*):

1) katra dalībvalsts izstrādā emisijas kvotu valsts sadales plānu, ar kuru nosaka kopējo kvotu daudzumu, ko valsts nodomājusi piešķirt uz attiecīgo periodu (šajā gadījumā – 2005.-2007.gadam), un ierosināto to sadales kārtību. Plāna pamatā ir jābūt objektīviem un pārredzamiem kritērijiem, arī tiem, kas minēti direktīvas III pielikumā, pienācīgi ņemot vērā sabiedrības atsauksmes (direktīvas 9.panta 1.punkts, likuma „Par piesārņojumu" 32.[1]panta pirmā, otrā, trešā daļa);

2) plānu publicē un paziņo Komisijai un citām dalībvalstīm noteiktu laiku pirms perioda sākuma (direktīvas 9.panta 1.punkts, likuma „Par piesārņojumu" 32.[1]panta ceturtā daļa);

3) Komisija var noraidīt plānu vai kādu tā daļu sakarā ar tā neatbilstību III pielikumā vai 10.pantā minētajiem kritērijiem, attiecīgi valstij ir jāizstrādā grozījumi (direktīvas 9.panta 3.punkts);

4) dalībvalsts nosaka kopējo kvotu daudzumu, ko tā piešķirs uz plāna periodu, un šo kvotu sadali katras iekārtas operatoram. Šis lēmums ir jāpieņem, pamatojoties uz emisijas kvotu valsts sadales plānu (direktīvas 11.panta 1. un 2.punkts, likuma „Par piesārņojumu" 32.[2]panta pirmā daļa). Tikai uz emisijas kvotu valsts sadales plānā jau iekļautajām iekārtām attiecas noteikums par kvotu piešķiršanu līdz kārtējā gada 28.februārim (direktīvas 11.panta 4.punkts, likuma „Par piesārņojumu" 32.[2]panta sestā daļa).

[4.2.6] Direktīva 2003/87/EK Latvijā ieviesta ar likumu „Par piesārņojumu" (šā likuma V[1]nodaļa „Siltumnīcefekta gāzu emisijas kvotas un emisijas kvotu sadales plāns").

Saskaņā ar likumā „Par piesārņojumu" ietverto regulējumu (32.[1] un 32.[2]pantu) VARAM, ņemot vērā arī sabiedrības viedokli, izstrādā un Ministru kabinets apstiprina emisijas kvotu sadales plānu valstī katram šā likuma 24.[1]panta piektās daļas 1. un 2.punktā noteiktajam periodam (pirmais periods – no 2005.gada 1.janvāra līdz 2007.gada 31.decembrim; otrais periods – no 2008.gada 1.janvāra līdz 2012.gada 31.decembrim; trešais un turpmākie periodi – astoņi kalendārie gadi, sākot ar 2013.gada 1.janvāri). Sadales plānā nosaka

emisijas kvotu kopējo daudzumu, kas tiks piešķirts operatoriem attiecīgajā periodā, un pievieno to iekārtu sarakstu, kuras veic piesārņojošās darbības, kā arī plānoto emisijas kvotu sadalījumu starp iekārtu operatoriem. Pēc tam, kad sadales plānu apstiprinājis Ministru kabinets, VARAM iesniedz to apstiprināšanai Eiropas Komisijā. VARAM, izvērtējot arī sabiedrības viedokli un ņemot vērā Eiropas Komisijas apstiprināto sadales plānu vai iekārtu sarakstu, pieņem lēmumu par emisijas kvotu piešķiršanu operatoram, kurš saņēmis siltumnīcefekta gāzu emisijas atļauju.

[4.2.7] Vides ministrija uzsāka emisijas kvotu sadales plāna izstrādi 2008. – 2012.gadam 2006.gadā. 2006.gada 9.augustā Ministru kabinets apstiprināja pirmo sadales plāna variantu, kas tika iesniegts apstiprināšanai Eiropas Komisijā 2006.gada 15.augustā. Eiropas Komisija šo sadales plānu neapstiprināja. 2006.gada 28.decembrī Ministru kabinets apstiprināja otro sadales plāna versiju, tomēr arī pret šo sadales plāna versiju Eiropas Komisijai bija iebildumi.

Paralēli šajā laikā Latvija vērsās pret Eiropas Komisiju Eiropas Savienības tiesā, prasot emisijas kvotu lielāku piešķīrumu (prasot atcelt Eiropas Komisijas 2007.gada 13.jūlija lēmumu Nr.C(2007) 3409 par grozījumiem siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu valsts sadales plānā, ko [..] Latvijas Republika paziņojusi attiecībā uz laikposmu no 2008. līdz 2012.gadam).

Kamēr tika izšķirta Latvijas prasība Eiropas Savienības tiesā (Latvijai labvēlīgs spriedums pieņemts 2011.gada 22.martā), lai nodrošinātu pārdomāta, ekonomiski pamatota lēmuma pieņemšanu, Vides ministrija 2007.gadā izstrādāja koncepciju par rīcības variantiem emisijas kvotu sadalei 2008. – 2012.gada periodā. Koncepcijas izstrādes gaitā siltumnīcefekta gāzes emitējošo iekārtu operatori tika aicināti izteikt savu viedokli un priekšlikumus par emisijas kvotu sadales principiem. Sanāksmē par koncepcijā paredzētajiem emisijas kvotu sadales principiem bija aicināta arī pieteicēja, tomēr pieteicēja neizmantoja iespēju nosūtīt savu pārstāvi uz šo sanāksmi.

Koncepcijā bija ietverti seši dažādi emisijas kvotu sadales risinājuma varianti, ņemot vērā to, ko Ministru kabinets izvēlētos atbalstīt vairāk – rūpniecības vai enerģētikas (tostarp – siltumenerģijas ražošanas) nozari.

Ar Ministru kabineta 2007.gada 12.novembra rīkojumu Nr.699 atbalstīts minētajā koncepcijā ietvertais sestais variants. Kā norādīts koncepcijas kopsavilkumā, visos risinājuma variantos emisijas kvotu deficīts rada apdraudējumu rūpniecības nozarēm, tādējādi negatīvi ietekmējot nodokļu ieņēmumus, eksporta apjomus un nodarbinātību. Koncepcijas sestais variants (kuru atbalstīt izvēlējās Ministru kabinets) paredz daļēji sekmēt ražošanas apjomu pieaugumu rūpniecības nozarēs, līdz ar to šajā variantā priekšroka tiek dota esošās rūpniecības attīstībai. Vienlaikus sestais risinājums ir visnelabvēlīgākais enerģētikai. Koncepcijā arī norādīts, ka kā bāzes gadi (kuru datus ņem par pamatu, aprēķinot operatoriem piešķiramo emisijas kvotu daudzumu) nosakāms 2005. un 2006.gads. Proti, koncepcijā norādīts, ka emisijas kvotu sadale esošām iekārtām tiek balstīta uz bāzes gada datiem. Ar šo terminu saprotamas ETS dalībnieku vidēji aritmētiskās 2005. – 2006.gada

verificētās emisijas, kuras tiek koriģētas, izmantojot labāko pieejamo informāciju, tostarp gadījumā, ja iekārta dalību sistēmā uzsākusi pēc 2005.gada 1.janvāra. Šajā gadījumā vidēji aritmētiskās 2005. – 2006.gada verificētās emisijas neatspoguļo patieso iekārtas darbībai nepieciešamo emisijas kvotu apjomu (aprēķini par nepilniem 2 gadiem), tādēļ par bāzes gada datiem tiek izmantoti iekārtas 2006.gada verificētie emisiju dati.

Pamatojoties uz minēto Ministru kabineta atbalstīto koncepcijas variantu, Vides ministrija izstrādāja un Ministru kabinets 2007.gada 17.decembrī ar rīkojumu Nr.809 apstiprināja emisijas kvotu sadales plānu 2008. – 2012.gadam. Šajā plānā Ministru kabinets noteica, ka pieteicējai 2008. – 2012.gada periodam piešķiramas 2460 emisijas kvotas (492 emisijas kvotas gadā). Eiropas Komisija izvirzīja atsevišķus iebildumus arī pret šo emisijas kvotu sadales plāna variantu, tomēr šie iebildumi neskāra sadales principus. Līdz ar to, atbilstoši Eiropas Komisijas norādēm koriģējot emisijas kvotu sadales plānu, Ministru kabinets 2008.gada 4.septembrī ar rīkojumu Nr.542 apstiprināja emisijas kvotu sadales plānu 2008. – 2012.gadam (turpmāk – Emisijas kvotu sadales plāns), kurā bija ietverti tie paši kvotu sadales principi, kas 2007.gada 12.decembrī apstiprinātajā plānā. Tāpat arī 2008.gada 4.septembrī apstiprinātajā plānā Ministru kabinets norādījis, ka pieteicējai 2008. – 2012.gada periodam piešķiramas 2460 emisijas kvotas (492 emisijas kvotas gadā).

[4.2.8] Vides ministrija 2008.gada 30.oktobrī pieņēma Lēmumu, ar kuru pieteicējai piešķīra emisijas kvotas Ministru kabineta 2008.gada 4.septembra rīkojumā noteiktajā apmērā, proti, 2460 emisijas kvotas (492 emisijas kvotas gadā).

[4.3] Secināms, ka atbildētāja, pieņemot Lēmumu, ir vadījusies pēc tiem emisijas kvotu sadales principiem, par kuriem Ministru kabinets izšķīrās, 2002.gada 12.novembrī atbalstot koncepcijas par rīcības variantiem emisijas kvotu sadalei 2008. – 2012.gada periodā sesto variantu, un kurus Ministru kabinets noteicis Emisijas kvotu sadales plānā.

Lietā nav strīda par to, ka atbildētāja Lēmumu ir pieņēmusi saskaņā ar Emisijas kvotu sadales plānu un koncepciju. Lietā ir strīds par to, vai koncepcijā un Emisijas kvotu sadales plānā ietvertie sadales principi (izvēlētie bāzes gadi) ir taisnīgi un vai atbildētājai pieteicējas gadījumā vajadzēja kā bāzes gadu izvēlēties 2007.gadu (vai kā bāzes datus ņemt vērā pieteicējas prognozētos datus). Lietā nav arī strīda par to, ka Eiropas Komisija Emisijas kvotu sadales plānā ietverto sadales risinājumu ir atzinusi par direktīvai 2003/87/EK atbilstošu.

[4.4] Tiesas ieskatā valsts, izšķiroties par vadlīnijām emisijas kvotu sadalē, daļēji pieņem politisku lēmumu un tikai daļēji – administratīvo aktu. Ņemot vērā, ka emisijas kvotu sadales un tirdzniecības sistēmas jēga ir samazināt atmosfērā nonākošo siltumnīcefekta gāzu daudzumu, valstīm faktiski tiek piešķirtas emisijas kvotas mazāk kā objektīvi iespējams emitēt. Līdz ar to, izdalot emisijas kvotas starp operatoriem, valsts atkarībā no sadales principiem var izvēlēties, kuru nozari atbalstīt vairāk, kuru mazāk. Tie, kuriem saskaņā ar sadales plānu pienākas emisijas kvotas mazākā apmērā, ir spiesti iztrūkstošās

emisijas kvotas iepirkt vai domāt, kādā veidā samazināt emitējamo gāzu daudzumu, kas prasa papildu līdzekļus.

Tādējādi, konceptuāli izšķiroties par to, kuru nozari atbalstīt vairāk – rūpniecību vai enerģētiku, Ministru kabinets politiski izlemj, kuras nozares attīstību valdība vēlas pēc iespējas veicināt. 2008. – 2012.gada periodam valdība izvēlējās emisijas kvotu sadales variantu, kas ir labvēlīgāks rūpniecības nozarei, tādējādi cerot veicināt rūpniecības nozari, palielinot nodokļu ieņēmumus un veicinot nodarbinātību (proti, Ministru kabinets izlēma, ka 2008. – 2012.gada periodā vienai iekārtai tiek piešķirts ne vairāk kā 80 % no iekārtai nepieciešamā emisijas kvotu apjoma un ne vairāk kā 45 % (rūpniecības iekārtai) vai 20 % (enerģētikas iekārtai) no kopējā jauno iekārtu rezerves apjoma). Līdz ar to tiesa nevar pārvērtēt, vai Ministru kabinets pamatoti izvēlējās noteikt tādu sadales plānu, kas vairāk atbalsta rūpniecības nozari un mazāk – enerģētikas nozari. Šāda lēmuma politiskās izšķiršanās dabu tiesas sēdē nenoliedza arī pieteicēja, tāpēc pieteicēja nepieciešamības principa un atšķirīgas attieksmes aizlieguma principa kontekstā iebilst tieši pret to, kāds bāzes gads ir ņemts vērā konkrētajā gadījumā, nevis pret to, ka Ministru kabinets rūpniecības iekārtām ir paredzējis kvotu piešķiršanu lielākā apmērā kā enerģētikas iekārtām.

[4.5] Kā jau minēts, gan koncepcijā par rīcības variantiem emisijas kvotu sadalei 2008. – 2012.gada periodā, gan Emisijas kvotu sadales plānā norādīts, ka 2005. un 2006.gads tiek noteikti kā bāzes gadi (kuru datus ņem vērā, aprēķinot operatoriem piešķiramās emisijas kvotas nākamajam periodam). Koncepcijā un sadales plānā arī paredzēts, ka tiem operatoriem, kuru iekārtas nav strādājušas pilnu 2005. un 2006.gadu, jo iekārtas uzsāktas darbināt pēc 2005.gada 1.janvāra (sk. Emisijas kvotu sadales plāna 2.1.2.punktu), kā bāzes gada dati tiek izmantoti 2006.gada verificētie emisijas dati. Tā tas noticis arī pieteicējas gadījumā, proti, aprēķinot pieteicējai piešķiramo emisijas kvotu daudzumu, vērā ņemti 2006.gada dati (šajā gadā pieteicēja bija emitējusi siltumnīcefekta gāzes 615 emisijas kvotu apmērā).

Pieteicēja uzskata, ka Emisijas kvotu sadales plānā kā bāzes gadu Ministru kabinetam vajadzēja noteikt 2007.gadu, jo laikā, kad apstiprināts Emisijas kvotu sadales plāna pēdējais variants (proti, 2008.gada 4.septembrī), 2007.gada dati jau bija pieejami, un tie pieteicējai būtu labvēlīgāki.

[4.6] Likums „Par piesārņojumu" nenoteic kritērijus, pēc kuriem vadoties, valstij jāizvēlas bāzes gads – šā likuma 32.[1]panta trešās daļas 6.punktā vienīgi norādīts, ka emisijas kvotu sadales plānā jābūt ietvertai informācijai par emisijas kvotu aprēķināšanas metodi un izmantojamiem bāzes (atskaites) gadiem emisiju noteikšanā.

Arī direktīva 2003/87/EK nesatur konkrētas norādes bāzes gada izvēlei. Direktīvas 9.pantā vienīgi norādīts, ka plāna pamatā ir jābūt objektīviem un pārredzamiem kritērijiem, tostarp tiem, kas minēti direktīvas III pielikumā, pienācīgi ņemot vērā sabiedrības atsauksmes. Direktīvas III pielikumā ietvertie kritēriji tieši nesatur priekšnosacījumus bāzes gada izvēlei, tomēr pastarpināti uz bāzes gada izvēli var attiecināt, piemēram, 3.kritēriju (piešķiramo kvotu daudzumam ir jābūt saskaņotam ar to darbību potenciālu, ieskaitot tehnoloģisko

potenciālu, uz kurām attiecas šī emisijas samazināšanas sistēma. Dalībvalstis var balstīt kvotu sadali uz vidējo siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas daudzumu uz produkta vienību un sasniedzamo progresu attiecībā uz veicamajām darbībām).

Eiropas Komisijas 2004.gada 7.janvāra paziņojumā COM(2003)830 par vadošajiem norādījumiem dalībvalstīm saistībā ar direktīvas 2003/87/EK ieviešanu, pirmkārt, uzsvērts, ka dalībvalstu emisijas kvotu sadales plāni ir līdzeklis Kioto protokola mērķa un ar to saistītā direktīvas 2003/87/EK mērķa sasniegšanai.

Tādējādi siltumnīcefektu izraisošo gāzu emisijas samazināšana ir primārais, kas dalībvalstij jānodrošina, nosakot emisijas kvotu sadales principus (tātad arī sadales aprēķinos izmantojamo bāzes gadu datus).

Skaidrojot direktīvas 2003/87/EK kritērijus, Eiropas Komisija norādījusi, ka pēdējie pieejamie dati jāņem vērā, nosakot valsts kopējo emisijas kvotu daudzumu (kuru tālāk sadala starp konkrētiem operatoriem).

Savukārt, aprēķinot konkrētiem operatoriem piešķiramo emisijas kvotu daudzumu, valsts var ņemt vērā datus, kas atspoguļo vidējo siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas daudzumu.

Saistībā uz plāna izstrādē vērā ņemamiem agrāk veiktajiem pasākumiem Eiropas Komisija norādījusi, ka par bāzes periodu var izmantot gan agrāku, gan nesenu periodu, bet kopumā secināms, ka būtiski ir, lai bāzes perioda dati būtu uzticami un salīdzināmi.

Ievērojot minēto, tiesa atzinusi, ka tiesību normas tieši nenoteic, kā nosakāms bāzes gads, tomēr var izsecināt, ka, nosakot bāzes gadu, jāņem vērā Kioto protokola un direktīvas mērķis, kā arī jāraugās, lai izmantojamie dati būtu ticami un objektīvi.

Līdz ar to, izvēloties, kurus gadus emisijas kvotu sadales plānā noteikt kā bāzes gadus, valstij ir jāvadās nevis vienkārši pēc principa – pēdējie pieejamie dati, bet gan, pirmkārt, jāizvērtē, kuru gadu datu izmantošana ļaus sasniegt no Kioto protokola izrietošās saistības, kā arī jāizvērtē, kuru gadu dati būtu uzskatāmi par objektīvi vidējiem ilgtermiņā.

[4.7] Atbildētāja paskaidro, ka par bāzes gadiem noteikti 2005. un 2006.gads, jo laikā, kad izstrādāta un akceptēta koncepcija par rīcības variantiem emisijas kvotu sadalei 2008. – 2012.gada periodā, tie bija aktuālākie dati, un salīdzinājumā ar gadiem līdz 2005.gadam 2005. un 2006.gada dati reālāk ataino objektīvo situāciju (Vides ministrija konstatējusi, ka līdz 2005.gadam operatori emitējuši nepamatoti daudz siltumnīcefekta gāzes, un tajā laikā uzņēmēji vēl nemaz necentās domāt, vai ir iespējams kaut ko darīt, lai emitējamo gāzu daudzumu samazinātu (piemēram, modernizējot iekārtas vai izmantojot biomasu). Tiesa, iepazinusies ar Emisijas kvotu sadales plānu (īpaši tā 1.1. un 2.6.punktu), secinājusi, ka nav iemesla apšaubīt atbildētājas paskaidroto; to nav apšaubījusi arī pieteicēja.

Turklāt ļoti būtiski ir, lai iekārtu operatoriem pēc iespējas ātrāk būtu zināms, kuri gadi tiks noteikti kā bāzes gadi, jo tas ļauj prognozēt saņemamo emisijas kvotu daudzumu, kas savukārt ir nepieciešams, lai ilgtermiņā plānotu

savu darbību (piemēram, meklētu risinājumus, kā samazināt emitējamo siltumnīcefekta gāzu daudzumu). Līdz ar to tiesa piekritusi atbildētājai, ka ir saprātīgi Emisijas kvotu sadales plānā kā bāzes gadus noteikt tos gadus, kurus kā bāzes gadus Ministru kabinets jau noteicis koncepcijā par rīcības variantiem emisijas kvotu sadalei 2008. – 2012.gada periodā, jo šīs koncepcijas izstrādē, ja ir piedalījušies iekārtu operatori, viņi zina, kāds ir koncepcijā paredzētais bāzes gads, paļaujas, ka Ministru kabinets šajā jautājumā savu viedokli nemainīs.

Tiesa ņēmusi arī vērā, ka Eiropas Komisija ir akceptējusi 2008.gada 4.septembrī apstiprināto Emisijas kvotu sadales plānu, nenorādot, ka tajā kā bāzes gadu vajadzēja noteikt 2007.gadu (kaut arī 2008.gadā 2007.gada dati jau bija pieejami). Eiropas Komisija 2004.gada 7.janvāra paziņojumā par vadošajiem norādījumiem dalībvalstīm saistībā ar direktīvas 2003/87/EK ieviešanu ir norādījusi, ka Komisija nenoraida tos plānus, kuros sadales plānam izvirzītie obligātie kritēriji ir piemēroti pareizi.

Līdz ar to tiesa prezumējusi, ka Eiropas Komisija Latvijas izvēli kā bāzes gadus noteikt 2005. un 2006.gadu ir atzinusi par pareizu. Pieteicējas viedoklis, ka 2008.gada 4.septembrī Ministru kabinetam Emisijas sadales kvotu plānā kā bāzes gads noteikti bija jānosaka 2007.gads, par kuru tobrīd bija pieejami jaunākie dati, nav pamatots.

Tiesa papildus norādījusi, ka vēl jo vairāk nepamatots ir pieteicējas viedoklis, ka iestāde kā bāzes datus pieteicējas gadījumā varēja izmantot pieteicējas prognozes par emitējamo gāzu apjomu 2008. – 2012.gadam. Tiesa uzskatījusi, ka Kioto protokola un direktīvas 2003/87/EK mērķis ir sasniedzams tad, ja emisijas kvotu sadale notiek, vadoties no pēc iespējas pārliecinošākiem datiem. Līdz ar to, ja iekārta jau ir darbojusies, tad pilnīgi pamatoti ir kā bāzes datus ņemt tos verificētos datus, kuri ir pieejami no gadiem, kad operators iekārtu ir darbinājis. Piešķirt emisijas kvotas, izmantojot operatora prognozes, lai arī pieejami ir verificēti dati par konkrēta operatora faktiski emitētu gāzu apjomu, būtu pretrunā mērķim pēc iespējas samazināt siltumnīcefekta gāzu emitēšanu. Šis mērķis tiesas ieskatā ir sasniedzams tad, ja emisijas kvotu sadale tiek veikta, ņemot par pamatu tādus datus, kuri ir pēc iespējas ticamāki.

[4.8] Tiesa pieļāvusi, ka nosacījums, ka noteikti kā bāzes dati tiek izmantoti tikai un vienīgi 2005. un/vai 2006.gada dati, varētu būt netaisnīgs un diskriminējošs attiecībā pret tiem operatoriem, kuri šajā laika periodā nebija spējīgi darbināt savas iekārtas ar pilnu jaudu iestādes vainas dēļ (tātad – no sevis neatkarīgu iemeslu dēļ).

Pieteicēja ir norādījusi, ka 2006.gadā, lai arī šim gadam pieteicējai bija piešķirtas 33 386 emisijas kvotas, pieteicēja faktiski izmantoja tikai 615, jo pieteicēja kavējās darbināt iekārtas ar pilnu jaudu iestādes prettiesiskās rīcības emisijas kvotu sadalē 2005. – 2007.gadam dēļ. Tāpēc pieteicēja uzskata, ka, aprēķinot pieteicējai emisijas kvotas 2008. – 2012.gadam, 2006.gadu nevarēja ņemt kā bāzes gadu.

Tiesa norādījusi, ka visās trijās administratīvo tiesu instancēs ir jau izskatīta administratīvā lieta Nr.A42345606 pēc pieteicējas pieteikuma par Vides ministrijas lēmumu par emisijas kvotu sadali 2005. – 2007.gadam (un šī

lēmuma pieņemšanas procesā veiktajām darbībām). Ar Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 5.maija spriedumu šajā lietā pieteicējas pieteikums noraidīts, proti, Administratīvā apgabaltiesa atzina, ka Vides ministrija nebija pieļāvusi pārkāpumus emisijas kvotu piešķiršanā pieteicējai 2005. – 2007.gada periodam. Senāts 2011.gada 5.jūlijā Administratīvās apgabaltiesas spriedumu atstāja negrozītu. Tātad Vides ministrija, piešķirot pieteicējai emisijas kvotas 2005. – 2007.gadam, bija rīkojusies pareizi un tiesiski.

Līdz ar to kā nepamatots ir vērtējams pieteicējas šajā lietā izvirzītais arguments, ka 2006.gada datus pieteicējas gadījumā nedrīkstēja ņemt kā bāzes gada datus, jo 2006.gadā pieteicēja nedarbināja savu iekārtu ar pilnu jaudu iestādes prettiesiskas rīcības dēļ. Tas savukārt nozīmē, ka Emisijas kvotu sadales plānā noteiktais, ka par bāzes datiem izmanto 2006.gada verificētos datus, attiecībā pret pieteicēju nevar tikt vērtēts kā netaisnīgs vai diskriminējošs (vienlīdzības principu pārkāpjošs).

Tiesa līdz ar to arī noraidījusi pieteicējas norādi, ka emisijas kvotu sadalē neesot ievērots atšķirīgas attieksmes aizlieguma princips un nepamatota valsts atbalsta sniegšanas aizlieguma princips. Kā jau minēts, ja arī pieteicēja nedarbināja 2006.gadā savu iekārtu ar pilnu jaudu, tas nebija iestādes vainas dēļ. Līdz ar to atbildētājai nebija pamata pieteicēju vērtēt atšķirīgi kā pārējos operatorus, kuri bija uzsākuši iekārtu darbināšanu 2005.gadā pēc 1.janvāra.

Kā tiesas sēdē paskaidroja atbildētājas pārstāve, visiem operatoriem, kuriem piemērojama vispārējā emisijas kvotu sadales kārtība, nevis jauno iekārtu emisijas kvotu sadales kārtība, kā bāzes gadi ir ņemti 2005. un 2006.gads. Tostarp tiem operatoriem, kuru iekārtu darbība uzsākta pēc 2005.gada 1.janvāra (kā pieteicēja), atbilstoši Emisijas kvotu sadales plāna 2.1.1.punkta 1.apakšpunktam kā bāzes gads izmantots 2006.gads (proti, šiem operatoriem labvēlīgākie dati).

Pieteicēja nav arī iesniegusi nevienu pierādījumu vai vismaz norādījusi uz konkrētiem operatoriem, kuriem būtu nepamatoti piemērota cita piešķiramo emisijas kvotu aprēķina kārtība kā pieteicējai.

Līdz ar to nav pamatots pieteicējas apgalvojums, ka citiem operatoriem pie vienādiem tiesiskajiem un faktiskajiem apstākļiem valsts ir nodrošinājusi labvēlīgākas iespējas saņemt emisijas kvotas kā pieteicējai.

Tieši pretēji, pieteicēja, prasot, lai tai tiek piešķirtas emisijas kvotas, par bāzes datiem izmantojot citus datus, kā paredzēts Emisijas kvotu sadales plānā, vēlas panākt sev nepamatoti labvēlīgu risinājumu, kas pārkāptu atšķirīgas attieksmes aizlieguma un nepamatota valsts atbalsta piešķiršanas aizliegumu attiecībā pret pārējiem operatoriem.

[4.9] Pieteicēja kļūdaini izprot nepieciešamības principu (proti, nosacījumu, ka valstij emisijas kvotu sadalē ir jāievēro nosacījums, ka attiecīgajai iekārtai piešķirto emisijas kvotu skaits nedrīkst pārsniegt tai nepieciešamo daudzumu, ņemot vērā iekārtas potenciālu (tai skaitā tehnoloģisko potenciālu) siltumnīcefekta gāzu emisiju samazināšanā.

No pieteikuma izriet, ka pieteicējas ieskatā līdz ar to katram konkrētam operatoram ir jāpiešķir tik emisijas kvotas, cik tam objektīvi var būt

nepieciešamas. Tiesa tam nav piekritusi. Kā jau minēts, valstij kopumā piešķirtais emisijas kvotu daudzums, ko valsts izdala operatoriem, principā var būt mazāks, nekā faktiski šīs valsts operatori varētu izmantot. Kā tiesai paskaidroja atbildētājas pārstāve, tā tas ir arī Latvijas gadījumā. Tiesas ieskatā emisijas kvotu ierobežotais daudzums atbilst emisijas kvotu sistēmas jēgai; – piešķirot mazāk kvotas, operatori tiek piespiesti plānot un veidot ekoloģiski tīrāku ražošanu, izmantojot modernākas tehnoloģijas, proti, meklēt risinājumus, kā samazināt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju.

Līdz ar to gan likuma „Par piesārņojumu" 32.[1]panta trešās daļas 4.punktā ietvertais, gan no direktīvas 2003/87/EK III pielikuma 1.kritērija izrietošais nosacījums, ka piešķiramo emisijas kvotu daudzums nedrīkst pārsniegt objektīvi nepieciešamo daudzumu, nebūt nenozīmē, ka nav pieļaujama kvotu piešķiršana mazākā daudzumā, kā iekārtu operatoriem objektīvi nepieciešams (ja vien piešķiršana notiek, balstoties uz objektīviem principiem, kas tiek piemēroti, ievērojot vienlīdzības principu). Tas nozīmē vien to, ka nav pieļaujama emisijas kvotu piešķiršana operatoram lielākā apmērā, kā tam varētu būt objektīvi nepieciešams.

[4.10] Ievērojot minēto, tiesa secinājusi, ka Emisijas kvotu sadales plānā noteiktā sadales kārtība, kas balstās uz 2005. un 2006.gada kā bāzes gadu izmantošanu, nav vērtējama kā netaisnīga.

Saskaņā ar likuma „Par piesārņojumu" 32.[2]panta pirmo daļu VARAM, izvērtējot arī sabiedrības viedokli un ņemot vērā Eiropas Komisijas apstiprināto sadales plānu vai iekārtu sarakstu, pieņem lēmumu par emisijas kvotu piešķiršanu operatoram, kurš saņēmis siltumnīcefekta gāzu emisijas atļauju.

Kā jau minēts, lietā nav strīda par to, ka Vides ministrija, pieņemot Lēmumu, ir precīzi ievērojusi Emisijas kvotu sadales plānu. Līdz ar to tiesa atzinusi, ka Lēmums daļā par emisijas kvotu piešķiršanu pieteicējai ir tiesisks, bet pieteikums ir noraidāms.

[5] Pieteicēja iesniedza apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 22.jūlija spriedumu. Apelācijas sūdzība pamatota šādi.

[5.1] Tiesa pārkāpusi privātpersonas tiesību ievērošanas principu, jo tai lūgts aizstāvēt tieši pieteicējas intereses, nevis mainīt vispārējos kvotu vai bāzes gada noteikšanas principus. Pieteicēja nelūdz par bāzes gadu noteikt 2005.gadu vai kādu vēl agrāku, par ko plaši spriedusi tiesa. Pieteicēja nevar būt atbildīga arī par citu operatoru sniegto ziņu un datu pareizību, uz ko atsaucas tiesa, tādējādi apšaubot tostarp pieteicējas ziņu pareizību.

[5.2] Tiesa, nenorādot konkrētus pierādījumus, apšauba pieteicējas pieprasīto emisijas kvotu daudzumu jaunai iekārtai, kuru pēc tiesas ieskatiem faktiski nebūtu iespējams ekspluatēt, jo pieteicēja prasa tikai normatīvajos aktos paredzēto objektīvi nepieciešamo kvotu daudzumu atbilstoši iekārtas plānotajai jaudai.

[5.3] Tiesas atsauce uz Senāta 2011.gada 5.jūlija spriedumu neattiecas uz pieteikumā izvirzīto argumentu par nepieciešamību par bāzes gadu noteikt 2007.gadu, jo tieši pieteicējas norādītos emisijas kvotu piešķiršanas termiņus

2005. – 2007.gadam Senāts nav vērtējis, taču minētajam ir būtiska nozīme šīs izskatāmās lietas objektīvai izšķiršanai.

[5.4] Minētajā Senāta spriedumā vērtēta situācija periodā 2005. – 2007.gadam, bet šajā izskatāmajā lietā pieteicēja lūdz tiesu izvērtēt situāciju, kas izveidojās, nosakot bāzes datus emisijas kvotu piešķiršanai 2008. – 2012.gadam, ņemot vērā, ka darbu uzsāka jauna iekārta, kuras darbība paredzēta plānā konkrētajā periodā, bet kuras dalību nepieciešamajā apjomā kvotu sistēmā nepaspēja iekļaut.

[5.5] Ne normatīvajos aktos, ne minētajā Senāta spriedumā nav noteikts, ka atbildētāja ir mehāniska izpildoša lēmuma pieņēmēja atbilstoši emisijas atļaujai. Lēmumu par kvotu piešķiršanu jaunām iekārtām ir jāvērtē pēc tādiem pašiem kritērijiem kā valsts kvotu sadales plānā ietvertajām iekārtām (arī nepieciešamība iekārtas darbībai).

[5.6] Eiropas Komisija saistībā uz plāna izstrādē vērā ņemamiem agrāk veiktajiem pasākumiem norādījusi, ka par bāzes periodu var izmantot gan agrāku, gan nesenu periodu, bet kopumā secināms, ka būtiski ir, lai bāzes perioda dati būtu uzticami un salīdzināmi. Tādējādi nav saprotams, kāpēc tiesa pievienojusies atbildētājas ne ar ko nepamatotajam viedoklim, atsakoties par bāzes gadu kvotu noteikšanai uzskatīt 2007.gadu. Tas atbilstu iepriekš minētajam, jo 2006.gadā dažādu objektīvu iemeslu dēļ pieteicējas iekārtas strādāja ar salīdzinoši zemāku jaudu.

[6] Paskaidrojumos Administratīvajai apgabaltiesai atbildētāja norāda, ka apelācijas sūdzība ir nepamatota, pamatojoties uz turpmākajiem apsvērumiem.

[6.1] Tāda atbildētājas vai tiesas rīcība, kas pretēji tiesību normām izrādītu pieteicējai nepamatotu pretimnākšanu, nosakot kādus izdevīgākus emisijas kvotu piešķiršanas kritērijus, salīdzinot ar citām privātpersonām, nebūtu tiesiska. Pieņemot Lēmumu, ņemta vērā pieteicējas situācija – dalība Eiropas Savienības emisijas kvotu tirdzniecības sistēmā pēc 2005.gada 1.janvāra. Atbildētājai nebija pamata pieteicējas iekārtai piemērot atšķirīgu bāzes gadu. Atbildētāja ir izmantojusi Eiropas Komisijas skaidrojumā norādīto pieeju un saskaņā ar vienlīdzības principu noteikusi bāzes gadu emisijas kvotu sadalei.

[6.2] Tiesa pamatoti secinājusi, ka pieteicēja nepieciešamības principu izprot kļūdaini. Ja nepieciešamo kvotu daudzumu noteiktu, tikai pamatojoties uz plānoto iekārtas jaudu, kā to piedāvā pieteicēja, pastāvētu risks, ka operatoram varētu piešķirt nepamatoti lielu emisijas kvotu daudzumu. Savukārt tādējādi netiktu sasniegts emisijas kvotu tirdzniecības sistēmas mērķis – emisijas samazināšanās rentablā un ekonomiski efektīvā veidā. Tiktu kropļots emisijas kvotu tirgus, radot nepamatotas priekšrocības atsevišķiem tirgus dalībniekiem, kuri sev nevajadzīgās emisijas kvotas varētu ar peļņu realizēt, neieguldot līdzekļus emisijas samazināšanas pasākumos.

[6.3] Emisijas kvotu piešķiršanas termiņam 2005. – 2007.gada periodam šajā lietā nav izšķirošas nozīmes. Lai gan pieteicēja, iespējams, 2006.gadā nedarbināja savu iekārtu ar pilnu jaudu, tomēr tas notika pieteicējas apsvērumu rezultātā, nevis sakarā ar iestādes prettiesisku rīcību.

[7] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 304.panta pirmo daļu lieta tiek izskatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[8] Rakstveida procesā pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi lietā esošos pierādījumus, apgabaltiesa atzīst, ka pieteicējas apelācijas sūdzība nav pamatota.

[9] Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus un pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa saskaņā ar APL 307.panta ceturto daļu pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam un sprieduma motivācijai, to neatkārtojot. Pieteikums noraidīts pamatoti.

[10] Par pieteicējas apelācijas sūdzības argumentiem apgabaltiesa norāda, ka ar tiem pieteicēja nepiekrīt pirmās instances tiesas izdarītajiem secinājumiem, kuriem apgabaltiesa pilnībā pievienojās. Pirmās instances tiesa ir izvērsti un pareizi argumentējusi, kāpēc konkrētajā gadījumā attiecībā uz pieteicēju kā bāzes gadu kvotu noteikšanai nebija pamata noteikt 2007.gadu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Noraidīt SIA „*/Nosaukums/*" pieteikumu par Vides ministrijas 2008.gada 30.oktobra lēmumu Nr.1 daļā un labvēlīga administratīvā akta izdošanu.

Spriedumu mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente	*(personiskais paraksts)*	L.Vīnkalna
Tiesneses	*(personiskais paraksts)*	Dz.Amerika
	(personiskais paraksts)	I.Meldere

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese L.Vīnkalna

Rīgā 2013.gada 20.februārī